

AIGUA

En un mes, Catalunya escapa de la sequera

Collites perdudes, vaques i gallines famèliques, ciutadans rentant-se les aixelles amb aigua de garrafa. Al desert polític que ja som s'hi afegia ara l'hidrològic. Ens ha salvat un miracle, un mes de pluja que ens té a tots amb les costures humides. Tres anys de sequera són molta crosta. Durant aquest temps hem après molt sobre l'aigua. Primer que fa falta, segon que la malgastem de forma imperdonable, tercer que no pot donar-se per descomptada. Cal treballar l'aigua.

Hem passat segles mirant el cel i cagant-nos amb Déu quan no plovia o plovia massa i mentre ens queixàvem, desateníem qualsevol tipus de mesura per regular un cabal, netejar una llera, vigilar la contaminació de pous i aqüífers, controlar fuites que sovint han fet perdre la meitat del cabal, utilitzant recs prehistòrics per evitar-nos qualsevol tipus de despesa. Hem estat, com sempre som, desagraïts amb la natura.

El canvi climàtic i la sequera, tips de ser ignorats han donat un avís. L'alerta ha estat prou significativa com perquè les autoritats se'n donin per assabentades i darrerament han iniciat obres i remeis per evitar una

- Protegim les nostres fonts. Volem continuar sent responsables del nostres corrents
- Però jo controlo l'aixeta...

nova tongada seca. Algunes de les obres previstes ens agafaran amb el pixats al ventre perquè s'ha dissenyat a llarg termini i no estem per perdre massa el temps, però d'altres es poden realitzar. Només cal mantenir-les com a prioritat.

Coneixent als que ens manen però fa por que mentre el pluviòmetre vagi complint amb els mínims necessaris paral·lelament les autoritats perdin el seu interès, especialment per les obres petites, les que no donen vots com és canviar una canonada foradada per on es perden milers de litres per dia.

I més por fa encara que aprovat un pla anti sequera, l'aigua es converteixi en líquid preciós, tipus petroli, amb fluctuacions a la borsa, de preus volàtils segons estació i precipitacions, que per cada colze de canonada l'usuari pagui l'equivalent a tota la instal·lació, en definitiva, que l'aigua, riquesa fins ara de la humanitat esdevingui un luxe privat, una factura més a les moltes que tenen ofegat al pobre ciutadà. No deixaria de ser una bona paradoxa, la població ofegada pel preu de l'aigua.

